

„Karen Rose olyan feszültséget kelt,
hogy mozdulni sem tudunk.”

– Lisa Gardner –

Karen ROSE

**minden
sötét szeglet**

Grand
Selection

Karen **ROSE**

**minden
sötét szeglet**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Prológus

Cincinnati, Ohio

Augusztus 8., szombat, 12:45

Keksz. Chips. Gyümölcsös piskótatekercs. Mallory Martin minden egyes zacskóval, amely a bevásárlókocsiba került, egyre erősebben csikorogatta a fogát. Miután a nassolnivalókat kihúzta a listájáról, elindult a fagyasztópultok felé. *Mirelit pizza. Jégkrém.* Onnan átment az öntetekhez – a polcsor végén mindegyik ízből leemelt egyet. Csokoládészirup, cukrozott dió, mogyoró, karamell. *Ne a saját márkásakat,* szólt az utasítás. *A legdrágábbakat hozd!* A gyomorsav feljött a torkába. *Csakis a legjobbat, Mallory drága. Csakis a legjobbat!*

Tekintetével a listát pásztázta, és újra ellenőrizte, mindent begyűjtött-e, amit a férfi kért. *Semmit se felejts ki, Mallory drága,* mondta a férfi feszes mosollyal, és ujjait végighúzta a lány arcán. *Tudod, mennyire utálok, ha meg kell büntetnem téged.*

– Nocsak, valaki bulit szervez?

A mély férfihang hallatán Mallory felkapta a fejét, és szorosan megmarkolta a cseresznyebefőttet, amelyet épp akkor vett le a polcról. *Mert cseresznye is kell ám.* Fejében visszhangzottak a férfi dallamos, gúnyos szavai.

Mindig hallotta. *Mindig. Mindenhol.* Annyira utálta ezt. Utálta a férfit. A kezében lévő befőttre bámult. Utálta önmagát is.

– Jól vagy, kislány? – kérdezte aggódva a férfi, megállva a bevásárlókocsija előtt.

Mallory gondolatban félresöpörte az utált hangot, tekintetét az előtte ácsorgó idegenre emelte. Harminc körül járhatott, a válla széles, kissé pocakos. Egykori, szebb napokat is látott amerikai focistának tűnt. Ismerte ezt a típust. Az *összes* típust ismerte. A férfi gyanakvón méregette. Mintha Mallory elmebeteg lenne, aki valami örülségre készül.

És igaza is lenne, gondolta.

– Nem akartalak megijeszteni – mondta a férfi. – Elnézést.

– Semmi gond – felelte Mallory csendesen. – Köszönöm, hogy megkérdezte. – A férfit megkerülve megpróbálta eltolni a kocsit, de az idegen ekkor oldalra lépett, és elállta az útját, mielőtt Mallorynak esélye lett volna egéruat nyerni.

Mallory egy lépést hátrált, de a férfi is mozdult, és nem engedte továbbmenni.

– Ismerlek – közölte a férfi, és felvont szemöldökkel végigmérte.

Mallory testén borzongás futott végig. Félelem. Undor. Kétségbeesés. Mosolyt erőltetett az arcára.

– Nem, biztosan nem ismer. Nemrég költöztem a városba. – Persze ez hazugság. De mit számít még egy?

A férfi oldalra döntötte a fejét, a szeme rénsnyire szűkült. Mallory újabb pár lépésnyit hátrált, a fogát csikorgatta, amikor a férfi húsos ujjai a kocsi fémrácsára fonódtak, és ő nem mozdulhatott.

Érzekelte a pillanatot, amikor a férfi felismerte. Elárulta a Grincs-szerű gonosz vigyor. A férfit nem ismerte, de ezt a vigyort... *Ezt* nagyon is jól ismerte. Megint gyomorsav toltul a torkába, de ez alkalommal kétségbeesett félelemmel vegyült.

– Hagyjon! – könyörgött, és még ő is hallotta, milyen riadt. – Sietek haza. – Kirántotta a kocsit az idegen kezéből, és sietve megkerülte a férfit. Még az is átfutott a fején, hogy otthagya a kocsit, és kirohan az üzletből.

Ahogy a lába bírja. Elfut, amilyen messzire csak tud.

Addig rohan, míg olyan helyre nem ér, ahol egyetlen férfi arcán sem látja ezt a vigyort.

De ez lehetetlen.

Mert az internet ott van mindenütt. És így Mallory is ott van mindenütt. Még akkor is, ha ő legszívesebben sehol sem lenne. Ami szintén lehetetlen. Ezért a tejtermékes részlegre irányította a kocsi, és kinyitotta az egyik hűtőt, hogy kivegyen belőle egy tejet. Egy pillanatig csak állt ott, a hűtőből kiáramló hűs levegő szinte simogatta felhevült arcát.

A szíve vadul vert, a vér csak úgy lüktetett a fülében, és már semmi mást nem hallott. Az ajtóba kapaszkodva hátralesett a válla felett. A gyomra görcsbe rándult.

A férfi ott állt a polcsor túlsó végén, valamit pötyögött a telefonján, amely egészen aprónak hatott hatalmas kezében. A férfi felnézett, észrevette, hogy Mallory figyel, és megint az a Grincs-mosoly... Virslíujjával odaintett a lánynak.

És lefotózta.

Nem. Nem. Nem. Már megint! Könyörgök... Legszívesebben sikított volna. *Ne! Többet ne!*

De nem sikoltott fel. Nem is sírt. Nem futott el. Csak maradék méltóságát összeszedve kivett egy kétliteres tejet a hűtőből, betette a kocsi-ba, és újra átfutotta a listát.

Habtejszín. Ez volt az utolsó tétel a listán, de a keze remegett, amikor kinyúlt a piros dobozért. A tejszínvásárlásnak hétköznapi dolognak kellene lennie. De tudta, miért kérte a férfi. Tudta, hogy nem csak a fagy-laltkehely feldíszítése a célja.

Szólj valakinek! Az isten szerelmére, Mallory, szólj valakinek!

Hallgass!, kiáltott volna fel legszívesebben. Hányszor noszogatta magát, hogy szóljon valakinek? De soha semmi sem olyan egyszerű. *Ha az lenne, már rég megtettem volna*, gondolta elgyötörten. A piros doboz is bekerült a bevásárlókocsi-ba, és Mallory elindult a kasszasor felé.

A mély hangú, egykori focista a tőle balra eső kasszához állt be, pajzánul kacsingatva próbálta elkapni a lány tekintetét. Mallory figyelmen kívül hagyta, leszegte a fejét. Készpénzzel fizetett, mint mindig.

Nem hagyhatunk nyomot, ugye, Mallory drága?

Nem, gondolta kábán. Nem hagyhatunk. Én viszont hagytam. És azt a rohadt nyomot még az úrből is látni. Pedig nem akarta. Nem az én hibám volt.

És ez igaz is, de mégis ki a fenét érdekel?

Némán rázta meg a fejét, amikor a pénztáros megkérdezte, segítsen-e elpakolni. Végül is tizennyolc éves. Egyedül is be tud pakolni az autójába.

Bár az nem Mallory autója, hanem a férfié. Mint minden.

Még Mallory is. És a férfi sosem hagyja, hogy ezt elfelejtse.

Az augusztusi délután forrósága szinte arcon csapta, amikor kitolta a bevásárlókocsit az üzletből. A járda szélén körülnézett, mielőtt lelépett volna az útestre. A volt focista eltűnt.

– Köszönöm... – sóhajtott fel.

Sietve betette a holmikát a csomagtartóba, a fagyaltot külön hűtőszatyorba, hogy meg ne olvadjon a hazafelé úton. A férfi dührohamot kap, ha látja a fagyalt. Abból mindig baj van, ha feldühödik. Erre Mallory számtalan sebhelye a bizonyíték. Nem mintha bárki is hinne neki.

A férfi ezt is elintézte, gondolta Mallory keserűen, és két kézzel lecsapta a csomagtartót. Egy pillanatig csak állt ott, tenyerét a tűzforró fémfelületre nyomva. Muszáj volt megtámaszkodnia, mert a lába remegett. *Soha többé senki sem fog hinni nekem.*

Árnyék vetődött a válla felett az autóra.

– Nahát! Csak nem Sunshine Suzie? – szólalt meg a mély hang.

Mallory megdermedt, a keze ökölbe szorult. Nem lépett el az autótól. Lehet, hogy nem is tudna...

Az egykori focista ismét itt van. Ott állt mögötte. Látta széles vállát visszatükröződni az autó hátsó ablakán. Mobiltelefont tartott az arca elé.

– Mondtam, hogy ő az – tette hozzá gúnyosan, majd Mallory felé fordította a készüléket. A képernyőn egy másik férfi tükörképe látszott elmosódva. *Videóhívás. A francba!* – Fordulj felém, Suzie! Köszönj a haveromnak! Ő is nagy rajongód.

Mallory becsúsztatta a kezét farmerja zsebébe, és az ujjait a kulcsra fonta. *Csak pár lépés. Ül be a kocsiba, és biztonságban leszel.* Nekilódult,

de azok a húsos ujjak megragadták a felkarját. *Be fog lilulni.* Ezt tapasztalatból tudta.

– Engedjen el! – kiáltotta. – Engedjen el, kérem...

– Az kizárt – közölte a férfi gonosz nevetéssel. – Évek óta nem látunk, szivikém. Most, hogy visszatértél, szeretnék újrázni. Mit gondolsz, Justin? Ugye szerinted is jár nekünk egy Sunshine Suzie-show?

– Hú, öregem – vinnyogta a férfi a telefonban. – Szerintem kurvára csinálj egy videót!

– A kurva életbe, fogok is!

Mallory próbálta visszanyelni a feltoluló gyomorsavat.

– Ne! – Kulccsal a kezében hátrapördült, végigkarcolta a nagydarab férfi arcát, amivel annyira meglepte, hogy leejtette a telefont. A készülék nagyot csattant az aszfalton, a kijelzője megrepedt, és a vonal túlsó végén lévő férfi arca száz apró darabra esett szét.

Mallory megpróbált elrohanni, de a volt focista még jobban megszorította, és az arca egészen vörös lett.

– Ez új telefon volt, te ribanc! – vicsorgott. – Ki fogod fizetni, vagy így, vagy úgy.

– Elnézést! – szólalt meg egy higgadt női hang. – Valami gond van?

Egy rendőrnő. Egyenruhában. Mallory legszívesebben felkiáltott volna, hogy *EZ AZ!*. Ehelyett azon kapta magát, hogy így szól:

– Nem, nincs.

Az egykori focista hirtelen leengedte a kezét, és Mallory kiszabadult.

– Az égvilágon semmi, hölgyem – felelte a férfi hanyag mosollyal. – Csak félreértés. Nem tesz semmit.

– Igen – helyeselt Mallory. Hálásan a rendőrnő felé biccentett, majd odarohant a sofőr felőli ajtóhoz, és sietve kinyitotta.

– Várjon! – szólta utána a rendőr.

Mallory megint megdermedt, és riadtan kapaszkodott az autó immár nyitott ajtajába.

– Mennem kell – hadarta rémülten. Letagadni sem tudta volna, hogy fél. – A jégkrém el fog olvadni...

– Mi történt itt az imént? – kérdezte a rendőr élesen.

Mondd meg neki! Csak mondd meg! Mindent mondj el neki! Mallory egy pillanatra megingott, de aztán eszébe jutott a legutóbbi alkalom, amikor megpróbált szólni valakinek, és az azelőtti eset. Senki sem hallgatta meg. Senki sem hitt neki. És az ezért kapott büntetés épp elég súlyos volt ahhoz, hogy többé ne is próbálkozzon.

– Nem történt semmi – bizonygatta Mallory. – Csak valakivel össze-
tévesztett... – Sietve magára zárta az autó ajtaját, és beindította a motort. Hálát rebegett az ég felé, hogy senki nem parkolt előtte, mert a zsarú és a volt focista még mindig ott állt mögötte. Keresztülhajtott a parkolón, egyenesen a kijárat felé véve az irányt. Arra számított, hogy a rendőrnő elindul utána. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor látta, hogy nem.

Olyan erősen szorította a kormányt, hogy az ujjai egészen elfehéredtek. Csak száguldott... *haza*. A szó megakadt a torkán. Még a gondolata is fájdalmat okozott. De persze ott lakott, akármennyire gyűlölte is. Mire bekanyarodott a ház elé, a keze begörcsölt, annyira kapaszkodott a volánba.

Tovább kellett volna hajtanod. Elég benzin volt az autóban, hogy kirtartson Columbusig, akár Toledóig is. *És utána? Ne légy ostoba, Mallory! Azért jöttél ide vissza, mert muszáj.* Nincs hová mennie. Nincs kiút.

Akkor sem menekülne el, ha tudna. Macy miatt. Mindig Macy miatt. *Macy miatt, aki amint meglát, elrohan. Mintha én lennék a szörnyeteg.* Macy nem ismerte a szörnyeteget. És nem is fogja megismerni, míg Mallory rendesen viselkedik. Szóval Mallory viselkedni fog.

Csak ült ott a kocsi felhajtón, és nézte a takaros kis házat, amely a börtöne volt. Afféle csapda. Csapdába került. És ha továbbra is itt ül, akkor ki is kap. A legutóbb, amikor felbosszantotta a férfit, két hétbe telt, mire a sebei begyógyultak.

De a keze még mindig remegett, a gyomra görcsbe rándult, amikor visszagondolt a parkolóban történetekre. *Sunshine Suzie*. Mallory gyűlölte Sunshine Suzie-t.

Lehunyta a szemét, próbált nem hányni. Nem ez volt az első alkalom, hogy felismerték. Még csak nem is az első eset, hogy egy férfi

megpróbálta elrángatni „újrázásra”, de most először avatkozott közbe egy rendőr.

Szóljak neki a rendőrrel?, kérdezte magától bizonytalanul. A válasz azonnal megérkezett. *Nem. Kizárt!* Amúgy is, ha a rendőr felírta is a rendszámot, az sosem vezetné el ide. A férfihoz soha. Mert lenyomozhatatlan. Láthatatlan.

Maga a sátán. *És sosem fogok kiszabadulni ebből a pokolból.*

Elnehezült tagokkal kászálódott ki az autóból, összeszedte a bevásárlószatyrokat, de egész végig az „újrázás” szó visszhangzott a fejében. A ház mögül sülő húspogácsák illata szállt felé, amitől émelyegni kezdett, ahogy lépdelt felfelé a konyhaajtóhoz vezető hátsó lépcsőn.

Hamburger, hot dog és jégkrém. Mi más kellhet egy gyereknek?

Szabadság.

Mallory belesett az ablakon, mielőtt lenyomta volna a kilincset. A küszöbről pont rálátott a konyhaasztalra, és megint görcsbe rándult a gyomra.

Istenem... Most négyen voltak. Négyen ülték körül az asztalt. Általában csak egy, legfeljebb két gyerek szokott lenni. De ma...

Négyen vannak. Két lány és két fiú. Milyen fiatalok! Tizenhárom év körüliek. Mindegyikük láthatóan ámul a jó szerencséjén. Hamburger, hot dog és jégkrém...

Milyen helyesek. Mind a négy. Csillogó szeműek és ártatlanok.

De már nem sokáig. A férfi kihasználja, kifacsarja őket. *Míg olyanok nem lesznek, mint én. És akkor a vadidegenek őket fogják felismerni az üzletben.*

Nem. Valami elpattant benne. *Ebből elég!* Szinte érezte a csattanást. Érezte, hogy jön fel a gyomorsav, de már nem tudta visszatartani. A térde elyengült. Mallory a korlátnak dőlt, a fejét fellegatta a túloldalon. Az a kevés, amit aznap evett, mind kijött belőle, de még ahhoz is fáradt volt, hogy megpróbálja megakadályozni.

Négyen vannak. Négy ártatlan. Sunshine Suzie. Újrázás.

Lerogyott a lépcsőre, egész testében remegett, és a szavak csak úgy kavartak a fejében. A mai mézesmadzag ingyen fagyaltkehely. Jövő

héten ingyenpizza. De a rákövetkező héten... Mallory a felsője ujjával törölte le a száját.

Eljön a fizetség napja. Mindig eljön.

Felemelte a fejét. *De ez alkalommal nem.* Nem lesz több Sunshine Suzie. Nem lesz több újrázás. *Többé nem.*

De mi lesz Macyvel? Az eltökéltsége megingott. Aztán meghallotta a konyhából kiszűrődő nevetést. Négy gyerek, nevetnek valami viccen. Mallory már nem is emlékezett, mikor nevetett utoljára. Ha egyáltalán. De Macy nevetett, és Mallory azt akarta, hogy ez így is maradjon.

Újrázás. Lehunyta a szemét. Kell lennie megoldásnak. Le kell állítania a férfit. Egyszer és mindenkorra véget kell vetni ennek a rémálomnak, de úgy, hogy közben Macy nem esik áldozatul.

Az ajtó alig hallható nyikorgással nyílt ki. A férfi lépett ki a konyhából, az árnyéka Malloryra vetült.

– Mallory drága – mondta mézesmázosan. – Gyere be, kérlek! Megolvad a jégkrém.

Mallory nagy nehezen kiegyenesedett. Megfeszítette a térdét, hogy ne hagyja megint cserben. Bólintott, de nem nézett a férfi szemébe. Sosem nézett a szemébe. Utálta, amit benne látott. Hatalmat. Gúnyos gögöt, mert a férfi tudta, hogy minden kártya a kezében van. – Hadd mutassalak be a vendégeinknek – folytatta, és Mallory erőt vett magán, hogy rájuk nézzen. – Srácok, ő itt a lányom.

Ennek véget kell vetni. Valahogy muszáj lesz. Igenis, véget fog neki vetni.

Még akkor is, ha ahhoz meg kell ölnöm.

Még akkor is, ha belehalok.

Első fejezet

Cincinnati, Ohio

Augusztus 12., szerda, 17:30

Fuss! Fuss! Akadályozd meg! Kérlek, istenem, ez alkalommal hadd akadályozzam meg!

Kate kettesével szedte a lépcsőfokokat, a szíve vadul vert. De nem a futástól. Hanem a rettegéstől. Az szinte tapintható volt. Érezte a szagát. Az ízét. Belepte a bőrét, ahogy rohant fel a lépcsőn, amely mintha soha, de soha nem akart volna véget érni.

Mert tudta, hogy úgysem képes megakadályozni, hogy a férfi megtegye... Mindig későn ér fel hozzá.

Az ajtó elé érve megtorpant. Nem tudom megtenni. Nem tudom újra megtenni. Kérlek, ne kelljen újra megtennem! De a keze magától mozgott, és lenyomta a kilincset.

A keze mindig lenyomta a kilincset. Az ajtó úgy nyílt ki, mintha több mázsát nyomna. Lassan.

*És ott ült a férfi Kate hintaszékében, fejét az élénk színű horgolt ágyte-
rítőn nyugtatta, amelyet még Kate nagymamája készített az akkor hatéves
unokájának. Az arcán gúnyos mosoly.*

És a fegyver csöve a szájában. Kate fegyverének csöve.

Kate hátrahökölt, lehunyta a szemét, mielőtt elsült volna a pisztoly. Mert tudta, hogy ez történik. Tudta, hogy milyen iszonyatos lesz...

– Kate! Kate!... – A sürgető hang távolról szólalt meg, de hirtelen fel-
erősödött, kitisztult, aztán valaki gyengéden megpaskolta az arcát. –
Kate! Coppola különleges ügynök, ébresztő!

Kate felriadt, a szíve sokkal gyorsabban vert, mint az álomban. Megint elkésett. De mindig késve érkeznek, mert a férfi nem akarta, hogy megakadályozzák.

Azt akarta, hogy lássam.

Kate nagyokat pislogott, körbepillantott a kórteremben, tekintete a székre vetődött, amelyen ült – borzasztó kényelmetlenül –, majd a tudatáig eljutott az ágyon fekvő férfi mély, ütemes légzése is. Griffin Davenport különleges ügynöké.

Tekintete végül megállapodott a szokatlan szempáron – az egyik szem kék, a másik barna. A nő arca körüli széles ősz tincsek éles kontrasztot alkottak az egyébként koromfekete hajjal. Kate tétován kinyúlt, hogy megbökcse Dani vállát, csak azért, hogy biztos legyen benne, nem álmodik. A váll tömör volt, és valóságos.

Kate kifújta a levegőt.

– Dani – mondta, csak azért, hogy hallja a saját hangját. Érdes volt, mint a csiszolópapír. Mintha percekig sikoltozott volna. *Istenem, ugye nem sikoltoztam?*

Dr. Dani Novak halkán beszélt, mintha egy megvadult állathoz szólana. Vagy egy riadt tekintetű nőhöz, aki most ébredt a rémálomból.

– Igen, valódi vagyok. És igen, ébren vagy.

Dani Kate előtt térdelt, egyik kezében a fülhallgatójának a zsinórja, a másikban a laptopja, miközben Kate úgy szorította magához az épp készülő kötött takarót, mintha pajsz lenne.

– Majdnem odalett a géped – jegyezte meg Dani ugyanazon a nyugodt hangon. – Épp akkor léptem be, amikor csúszott le az öledből. Álmodtál.

Kate az ölébe ejtette a kötését, hogy ujjait a halántékának nyomhassa.

– Igen... – Csak ennyire telt tőle. Utált abból az álomból felébredni. Utálta, amikor kába volt, és zavart. Utálta, hogy a fülében dobol a vére. Utálta, hogy az utolsó, amit lát, a férfi felrobbanó koponyája. – Bárcsak kicsivel előbb érkeztél volna! – suttogetta.

Dani együttérzőn hümmögött.

– Bárcsak... Beszéltél álmodban.

Kate szeme elkerekedett, de most másfajta ijedelem kerítette hatalmába.

– Mit mondtam?

Remélem, nem túl sokat.

Dani suttogva válaszolt.

– Csak annyit, hogy „sajnálom, Jack, annyira sajnálom”.

– Ennyit?

Mindössze egy biccentés volt a válasz, de Kate ettől is megnyugodott, mert bár Danit nem ismerte olyan jól, tudta, hogy sosem hazudik. Dani Novak Deacon, Kate jó barátja és hajdani FBI-os társának húga, és Deaconnál őszintébb emberrel még sosem találkozott.

Deacon Novak ritka kincs – férfi kolléga, aki egész egyszerűen jó barát. És ennyi. Soha a legkisebb szikrája sem volt közöttük bármi másnak, egyszer sem. Nem vonzódtak egymáshoz, aminek Kate kifejezetten örült. Akkoriban nem volt szüksége szeretőre. Lehet, hogy már soha nem is lesz. De barátira nagyon is szüksége volt, és Deacon a legjobbabb legjobbikának bizonyult.

Amikor Deacont Baltimore-ból áthelyezték Cincinnatibe, Kate-nek nagyon hiányzott – a férfi szakmai tudása, a szarkazmusa és kíméletlen őszintesége. Hiányzott a barátja. Így amikor megüresedett egy pozíció Cincinnatiben, Kate akkor is elfogadta volna, ha ez visszaminősítéssel jár. Szerencsére azonban feljebb léphetett a ranglétrán. Mindenkinek azt mondta, az előléptetés miatt vállalta el az állást, de valójában Deacon Novak miatt választotta Cincinnati a lehetséges helyek közül.

Már nem dolgoztak egymás mellett – Deacont a Cincinnati Rendőrkapitánysággal közös munkacsoportba osztották be, míg Kate az FBI helyi irodájához tartozott –, de maga a tudat, hogy a férfi a közelben van, hogy ismét van egy barátja, aki vigyáz rá... már ennyi is elég volt.

A hír, hogy Deacon itt, Cincinnatiben, nem sokkal az érkezése után találta meg a szerelmet, hihetetlen örömmel töltötte el Kate-et. Ő maga egyszer már megtalálta a lelki társát, jóval azelőtt, hogy találkozott volna Deacon Novakkal. Deacon megérdemelte, hogy végre ő is sorra kerüljön, és Kate szívből kívánta neki és menyasszonyának, Faithnek azt a boldogságot, amelyet egykor ő is megélt.

De remélte, hogy Deacon és Faith boldogsága sokkal tovább tart, mint az övé, mert az a néhány év, amíg ő valóban boldog volt, elég csekély egy emberélethez mérve.

Három évvel ezelőtt összetört szívvel és elveszetten költözött Baltimore-ba, és addig nem is sejtette, mekkora szüksége van egy barátira, amíg nem találkozott Deaconnel. És most...

Gúnyos mosoly, pisztolycső a szájban, lövés...

Elég! Dühösen söpörte félre a képet. Bár úgyis visszatér. Sosem ment messzire, szinte egyfolytában kísértette. De állandóan emlékeztette arra is, mennyire szüksége van barátokra. És bármilyen szánalmas volt is, Kate remélte, hogy Deacon húga is a barátja lesz.

A Novak testvérek mintha egy töről fakadtak volna, ezért Kate hitt Daninek, amikor azt suttogta:

– Szerintem más nem hallotta, amit mondtál. Inkább motyogás volt, mint beszéd. Jól vagy?

Kate bólintott, még mindig zaklatott volt az álomtól. A tudattól, hogy beszélt álmában, amikor nem uralhatta a szavait. De legalább a „sajnálom, Jack” nem olyan vészes. Lehetett volna sokkal rosszabb is. *Legalább nem sikoltoztam.*

De hogy jól volt-e? *Rohadtul nem.* Lehet, hogy soha nem is lesz.

– Jól leszek – hazudta mégis. Mosolyt erőltetett az arcára, kezére ráparancsolt, hogy ne remegjen, majd elkérte Danitól a laptopot és a fülhallgatót. – Köszönöm, hogy megmentetted ezt az ócska vackot – mondta, majd letette a gépet a széke alá a földre. – Bármennyire szeretnék is egy újat, addig nem nyiffanhat ki, míg nem mentettem le a jegyzeteimet a hangfájlokról, amelyek leiratán egész délután dolgoztam.

Dani vállat vont.

– A hangfájl vagy véget ért, vagy nem volt semmi a felvételen.

Kate döbbenten nézett rá.

– *Belehallgattál?* Magánjellegű.

– Nem szándékosan. – Dani továbbra is higgadtan megfogta a fülhallgató zsinórját, és a magasba tartotta. – Véletlenül kirántottam belőle, amikor elkaptam azt az ócska vackot.

Kate hirtelen elszégyellte magát.

– Bocsánat. Még egyszer köszönöm – mondta megenyhülve. – Gombomba voltam. Ébredéskor nem vagyok túl kedves.

Dani csak legyintett.

– Ugyan. Én sem. Na mindegy, csak statikus zörejt hallottam.

– Mert a hangszóró is vacak – morogta Kate, de azért örült, hogy nem osztotta meg akarátán kívül egy folyamatban lévő nyomozás részleteit az összes ápolóval, beteggel és családtaggal itt, az intenzív osztályon.

– Mit hallgattál? – kérdezte Dani kíváncsian.

– Azokat a felvételeket, amelyeket ez az úriember még titkos ügynökként készített. – Kate a kórházi ágyon fekvő férfi felé biccentett.

Griffin Davenport különleges ügynököt egy héttel korábban mesterseges kómába segítették, hogy zavartalanul gyógyulhasson, miután egy lövedék eltalálta a tüdejét, eltörve egy bordáját, ami miatt a mellkasüreg megtelt vérrrel. A férfit végig az intenzív osztályon kezelték, lélegeztetőgépre kötötték, széles mellkasának egyenletes emelkedése és süllyedése bizonyította, hogy a gép végzi a dolgát.

Az nem volt gond, hogy elmondta Daninek, Davenport felvételt készített. A férfi álcája úgyszólván odalett, amikor megpróbálták lecsapni emberkereskedők egy csoportjára, amelynek tagjai így álltak bosszút rajta. A sürgősségin az egyik ápoló találta meg a CD-kkel teli borítékot az ügynök nadrágjába varrt titkos zsebben, és átadta a rendőrségnek.

És az igazat megvallva, a CD-k eddig nem sok terhelő bizonyítékot szolgáltatottak, pedig Kate már napok óta hallgatta őket.

Még csak napok óta? Heteknek tűnik. A beszélgetések tele voltak argóval, de többnyire semmi új nem hangzott el. Az biztos, hogy semmi olyasmi, ami miatt érdemes lehetett Davenportra rálőni.

– De miért? – kérdezte Dani.

Kate Davenporttól Danire pillantott, aki még mindig ott térdelt előtte, és az arcát fürkészte.

– Miért hallgatód ezeket a felvételeket?

– Mert van valami fontos az egyik CD-n. – Ebben biztos volt. – Davenport nagy kockázatot vállalt, hogy kihozza őket.

A CD-ket tartalmazó borítékot a tartótisztjének címezte arra az esetre, ha nem tudná személyesen átadni, ami végül pontosan így történt.

Csakhogy nem Davenport tartótisztjéhez kerültek, őt ugyanannak a bandának a tagjai lötték le. Tehát Kate-re hárult a feladat, hogy meghallgassa, amíg Davenport lábadozott.

– Nem, úgy értem, miért pont *te* hallgatod? Rengeteg ügynök dolgozik abban az irodában, és Deacon azt mondta, most te vagy az egyik legnagyobb hal a tóban. Miért nem egy kisebb halra bízták?

Kate feszengve vont vállat.

– Én vagyok az új a csapatban. Egy hete kezdtem, és még nincs sok dolgom. Különbösen is, megkértem pár kisebb halat is, hogy segítsenek be.

Dani elgondolkodva oldalra döntötte a fejét, pontosan úgy, ahogy Kate már ezerszer látta a bátyjától.

– Miért jössz be mindennap? – Halkan felkacagott Kate fancsali képét látva. – Szerinted a nővérek nem vették észre? Szerinted nem próbáltak belőlem információt kicsikarni abban a pillanatban, hogy beléptem az ajtón?

Az nem meglepő, hogy az ápolók faggatni akarták Danit, hiszen pont ennek a kórháznak a sürgősségi osztályán dolgozott, habár most épp szabadságon volt. A rejtély az, hogy miért kérdezősködtek Kate felől.

– Miről akartak információt kicsikarni?

Dani a szemét forgatta.

– Szerintük elátkozott szerelmesek vagytok, akiket egy tragédia elszakított egymástól, de újra egymás mellé sodort a sors, amikor Davenportot meglőtték, és te a segítségére siettél.

Kate szeme elkerekedett.

– Ugye csak viccelsz? Én és Davenport?

– Hiszen tényleg minden áldott nap bejössz, Kate.

Ez igaz volt. Jobbára a cincinnati központi irodában, az íróasztala mellett hallgatta a felvételeket, de gondot fordított arra, hogy minden nap meglátogassa a férfit. Úgy tűnt, ő az egyetlen, és ez zavarta. Még a gondolata is fáj, hogy Davenportot annyi éven át élt elszigetelten, és most is egyedül van. A titkos ügynökök élete meglehetősen magányos.

Időnként apróságokról mesélt a férfinak – a kibírhatatlan hőségről és páratartalomról, vagy arról, hogy épp lakást keres. Párszor elmondta azt is, mennyire kiborító, hogy semmi használhatót nem hall azokon a

rohadt CD-ken. Zenét játszott le a férfinak az iPodján, felolvasott neki a könyvből, amit csak úgy bedobott a táskájába, amikor előző héten elindult Cincinnatibe. De leginkább egyszerűen csak ott ült mellette, köztögetett, közben a felvételeket hallgatta, amelyekért a férfi az életét kockáztatta.

– Az igazat megvallva, alig egy órával azelőtt találkoztam vele, hogy meglőtték. – Felsőhajtott, amikor Dani csak némán várta a folytatást. – Deacon benne volt abban a csapatban, amely megrohmozta az emberkereskedők főhadiszállását, és bevett engem is mesterlövészként. – Akkor még csak két napja tartózkodott a városban, de kapva kapott a lehetőségen. Nem vethette be annyiszor a mesterlövészi képességeit, mint szeretne volna, és Deacon ügye pont kapóra jött. – Épp felderítést végeztem, és láttam, hogy Davenport szökni készül. Megpróbálta kijuttatni a CD-ket, de ezt akkor még nem tudtam. Rávettem magam egy fáról.

Dani felállt, majd fogott egy széket, és leült Kate mellé. Derűs mosolya jobban meglepte Kate-et, mint az ápolók sutyorgása.

– *Rávetted* magad? Fel is döntötted? Nem semmi, igazi szupernő vagy. Azt hittem, Deacon túloz.

Kate arca lángolt a dicséret hallatán.

– Jó, nem szó szerint vettem rá magam. Szerintem nem tudtam volna ledönteni, még a fáról leugorva sem. – Mert Griffin Davenport akkora volt, mint egy szekrény.

– Jó, lehet, hogy egy helikopterről sem – dünnyögte Dani. – Szóval mit is csináltál?

– Mögötte értem földet, a fegyveremet a hátának nyomtam, amivel megleptem. De ő azt akarta, hogy megtalálják, ezért együttműködött, ami kész mázli. Nem szívesen lőttem volna le. Sajnos az emberkereskedőknek nem voltak ilyen skrupulusaik.

Dani komoran bólogatott.

– Még nem volt lehetőségem megköszönni.

Kate a homlokát ráncolta.

– De mit?

– Azt, hogy megmentetted Deacon életét. Ott állt Davenport mellett, amikor röpködni kezdtek a golyók. Ha a lövöldözöt nem állítod

meg úgy, ahogy megállítottad, akkor jóval többen lennének most bent az intenzívén. És a hullaházban is. Szóval köszönöm.

Kate zavarában fészkelődni kezdett.

– Csak a munkámat végeztem. Bármelyik másik ügynök is megtette volna.

Dani felvonta egyik sötét szemöldökét.

– A madarak azt csiripelték, egyik ügynök sem bánik olyan jól a fegyverrel, hogy meg tudna állítani egy több száz méterre lévő, nagy sebességgel távolodó autót.

– Deacon csak túloz – dűnnyögte Kate, kissé feszengve, még ha igaz volt is, amit Dani mondott. Valóban tehetséges lövész, de nem hülye. – Különben is, akkor már menekülőben voltak. Nem akartam megölni őket. Azt akartam, hogy életben maradjanak, és ki lehessen őket hallgatni. – Megállította őket, de egyúttal az egyik fegyverest és az egyik emberkereskedőt meg is ölte. Az egyetlen életben maradó utas meg olyan keveset tudott magáról az üzletről, hogy semmire sem jutottak vele.

Dani a fejét rázta.

– Lehet, hogy azt akartad, hogy életben maradjanak, és ki lehessen őket hallgatni, de akkor is örülök, hogy a testvérem életben van, *ennyi*. Tartozom neked, Kate. Őszintén.

Kate már épp nevetéssel ütötte volna el a hálálkodást, amikor hirtelen rádöbrent, hogy Dani Novak tényleg így gondolja.

– Hiszen a barátom. – Egyszerűen csak ennyi mondott. – Más ügynökért is megtettem volna, de aznap éjjel könnyebben aludtam, hogy Deacon volt az.

Csak épp nem aludt. A rémálom nem hagyta. Utoljára közel egy hónappal a Cincinnatibe költözése előtt gyötörte ez az álom, de az utóbbi egy hétben minden egyes nap. Talán a fegyveres összetűzés váltotta ki, vagy az, hogy egy furcsa hotelszobában kellett meghúznia magát. Vagy az, hogy egyszerűen kimerült volt, mert egyáltalán nem aludt. Netán az, hogy meghúzta a derekát, miközben itt ült az intenzív osztályon ezen a kényelmetlen széken.

Kate fejkörzést végzett, és hallotta, hogy recseg a nyaka.

– Utálok széken aludni.

– Akkor talán érdemes lenne hazamenni és ágyba bújni – jegyezte meg Dani kedvesen.

– Na szóval... – váltott témát Kate. – Nem számítottam rá, hogy bejössz és ránézel Davenporttra. – Nem érdekelt, hogy a hirtelen témaváltás egyenlő volt egy fejbe rúgással. – Újra szolgálatban vagy?

Dani néhány hónappal korábban ment szabadságra. Kate csak nagy vonalakban ismerte a történetet, részben Deacon utóbbi kilenc hónapban küldött e-mailjeiből és a hívásaiból rakta össze, részben a neten olvasott hírekből. Dani HIV-pozitív volt, és Kate úgy érezte, az, hogyan kapta el a fertőzést, egyedül csak őrá tartozott, senki másra.

Csakhogy valaki más nem így gondolta, mert Dani állapotának híre eljutott a sajtóhoz, és a negatív médiavisszhang miatt Daninek szabadságra kellett mennie. Persze Kate ennél többet nem tudott, de eléggé ismerte a Novak testvéreket ahhoz, hogy biztosra vegye, Dani minden észszerű óvintézkedést megtett. Remélhetőleg az, hogy ma itt volt, azt jelentette, hogy elcsitul a hírverés, és Dani folytathatja a karrierjét, amelyért annyit dolgozott.

Dani arcán azonban árnyék suhant át.

– Nem. Felmondtam.

Kate-nek leesett az álla.

– Hogy mi? De miért? És mikor? Úgy érted, most?

Dani mély lélegzetet vett, majd lassan kifújta a levegőt.

– Igazából nem azért jöttem, hogy ránézzek Davenport ügynökre – mondta, és az ő témaváltása is elég esetlenre sikeredett, vidám hangja árulkodóan élesnek hatott. – Deacon megkért, hogy nézzelek meg. Aggódik, hogy kikészíted magad a virrasztással.

Kate legszívesebben megkérdezte volna, Dani miért nem perel diszkriminációra hivatkozva. Azt is, van-e Daninek másik munkája, mert utálta még a gondolatot is, hogy a nő esetleg nem tudja kifizetni a számláit. Meg akart bizonyosodni arról, hogy Deacon hűgának élete rendeződik.

Dani azonban egyértelművé tette, hogy több szót nem hajlandó vesztegetni a témára, ezért Kate is mély lélegzetet vett, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Mondd meg Deaconnek, hogy jól vagyok.

Dani tekintete megtelt hálával, de nem mondta ki, ehelyett élesen és csípősen azt felelte:

– Azt fogom megmondani neki, hogy egy széken aludtál, és valószínűleg nem eszel rendesen. Azonnal itt lesz, hogy személyesen üvöltse le a fejedet.

Kate savanyú képet vágott, de csak a látszat kedvéért.

– Elvileg te vagy a kedvesebbik Novak.

Dani elvigyorodott.

– Meglepetés! Nos, mivel jól vagy, biztosan találkozunk még. – Már állt volna fel, amikor Kate önkéntelenül is kinyúlt a karja után, és visszahúzta.

– Ne, Dani! Várj! – Nem akart egyedül maradni az álom utáni gondolataival. Nem akart visszaaludni. Nem akarta újra hallani azt a pisztolylövést. – Maradnál még egy kicsit, hogy beszélgessünk? – Megpróbált bátornak mutatkozni. – Segíthetsz ébren maradni – tette hozzá mosolyogva.

Dani kissé rosszállón nézett rá.

– Ha ennyire fáradt vagy, akkor talán jobb lenne hazamenni és *ágyba* bújni – ismételte meg.

– Haza nem mehetek. Egy hotelban lakom, míg a költöztetők hozzák a cuccomat. – De a hotelba sem akart visszamenni. *Mert megint álmodni fogok, és egyszerűen...* Megborzongott a gondolatra, és sok mindent elárult, hogy még csak meg sem próbálta palástolni. Vagy ennyire kimerült, vagy annyira biztonságban érzi magát Dani jelenlétében, hogy fel meri fedni a sebezhetőségét. Vagy talán egy kicsit mindkettő. – Különben is, itt kell ülnöm Davenport ügynökkel, hátha megint felébred. Én voltam az egyik utolsó, akit látott, mielőtt meglőtték, ezért remélem, le tudom nyugtatni, ha zavart lesz, amikor megint megpróbálják felébreszteni.

– Megint? Már egyszer megpróbálták felébreszteni?

– Igen, de nem végződött valami jól. – Kate-en hirtelen nyugtalan-ság vett erőt, ezért felállt, hogy kinyújtózzon, és jobban lássa Davenport maszkkal fedett arcát. A férfi homlokába csúszott egy szőke tincs,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

amelyet Kate gyengéden félresimított. – Ma reggel megpróbálták kihozni a mesterséges kómából, pont, mielőtt ideértem, de zaklatott lett. Dobálta magát, megpróbálta kihúzni a lélegeztetőcsövet, ezért azonnal szedálták.

– Túl nagydarab ahhoz, hogy csak úgy dobálja magát – suttogeta Dani. – Még kárt tenne valakiben.

Ebben Dani nem is tévedett. Davenport bőven száznyolcvan centi fölött lehetett, hatalmas lábfeje lelogott az ágyról. Talán száztíz kilót nyomhatott, és amennyire Kate látta, egy deka zsír nem volt rajta.

Az, hogy *alaposan* szemügyre is vette a férfit, az csak rá és a kórterem négy falára tartozott. Nem állt készen rá, hogy egy férfival ossza meg az életét, de ez nem jelenti azt, hogy útközben ne gyönyörködhetne a látványban. És Griffin Davenport, még így kómában is, nagyon szép látványt nyújtott. Izmos mellkasa, erős állkapcsa, aranyszőke haja volt, és még a lélegeztetőmaszk sem tudta elfedni tetszetős vonásait.

Mint az összes Bosszúálló egybegyűrva. Jó adag Thorral és Amerika Kapitánnyal megfűszerezve – ők voltak a kedvencei. Persze tudta, hogy a férfi fel fog ébredni. Az orvosok mintegy garantálták a gyors felépülést. Ám ha az élete veszélyben volna, merő illetlenség lenne megbámolni.

– A nővér szerint hárman kellett, hogy lefoghassák, míg a negyedik beadta az injekciót.

– Nem ritka, hogy a beteg zaklatottá válik, amikor a mély altatásból jön kifelé – mondta Dani. – Összezavarodnak az érzékszervek. Mintha a beteg nagyon élénk rémálomból ébredne.

Dani hanghordozására Kate felkapta a fejét, és látta, hogy a nő Davenport helyett már őt nézi. Kate ekkor döbbsent rá, hogy Davenport homlokát simogatja. Éppenséggel gyengéden.

És nem az első alkalommal. Az elmúlt hét folyamán többször is azon kapta magát, hogy megérinti a férfi arcát. Azzal mentegette magát, hogy a kómában lévők valamennyire érzékelik, hogy valaki van mellettük. Azt mondogatta magában, csak nem akarja, hogy a férfi egyedül legyen, vagy féljen, és az érintés csupán az együttlét megnyilvánulása, de mélyen, legbelül felkavarta, amikor látta, hogy ujjai egy idegen férfi bőrén simítanak végig, bár maga sem tudta, miért.